

Ο Βάνκας

Άντον Τσέχωφ.

Βικτώρια Κουφάκη Α' 2.

Ένα διαφορετικό τέλος

Ο Βάνκας έτρεξε γρήγορα στο κοντινότερο κουτί και έριξε μέσα το γράμμα με το πολύτιμο μήνυμα.

Ύστερα από μια ώρα κοιμόταν με σφιγμένες τις γροθίτσες νανουρισμένος από τις γλυκές ελπίδες του. Ονειρευόταν το πατάρι στο χωριό. Ο παλπούς κάθεται στο πατάρι και τα πόδια του κρέμονται. Διαβάζει το γράμμα στις δούλες... Και ο Χέλης φέρνει σβούρα το πατάρι κουνώντας την ουρά του... Μετά από τρεις ημέρες ήρθε ένας ταχυδρόμος και ζήτησε τον Βάνκα. Η κυρία του σπιτιού παραξενεύθηκε, διότι δεν γνώριζε ότι ο Βάνκας είχε παει στο ταχυδρομείο. Ο Βάνκας στάθηκε στην πόρτα και περίμενε μέχρι να του απευθύνει τον λόγο ο ταχυδρόμος.

- Βάνκα πρέπει να σου επιστρέψω το γράμμα σου.
- Γιατί κύριε ταχυδρόμε;
- Γιατί δεν έχεις βάλει ούτε διεύθυνση ούτε γραμματόσημο!

Ο Βάνκας σκέφτηκε «Μα τι μπορεί να είναι η διεύθυνση και το γραμματόσημο;»

Ο ταχυδρόμος φαντάστηκε ότι ο Βάνκας μπορεί να μην γνωρίζει τι είναι όλα αυτά, διότι είναι μικρός είναι αγράμματος!

Ένα διαφορετικό τέλος

- Θα μπορούσατε να με βοηθήσετε να γράψω τη διεύθυνση και να κολλήσω το γραμματόσημο;, τον ρώτησε ο Βάνκας
- Φυσικά, αλλά θα πρέπει να κάνουμε γρήγορα, γιατί έχω δουλειά. Πήγαινε να φερεις τα γραμματόσημα.

Αφού κατάφεραν τελικά να γράψουν τη διεύθυνση και να κολλήσουν το γραμματόσημο, ο Βάνκας έδωσε το γράμμα στον ταχυδρόμο και τον αποχαιρέτησε.

Όμως, όταν η πόρτα έκλεισε, ο Βάνκας συνειδητοποίησε ότι αποκαλύφθηκε το μυστικό του και γνώριζε πολύ καλά ότι θα φάει ένα χέρι ξύλο.

Για καλή του τύχη, η κυρία του δεν σχολίασε το συμβάν. Ο Βάνκας πίστευε ότι θα τα αποκάλυπτε όλα στον άνδρα της την ώρα του φαγητού. Τελικά, δεν αποκάλυψε τίποτα στον άνδρα της. Ο Βάνκας έμεινε έκπληκτος.

- Μάλλον θα με βαρέθηκε, σκέφτηκε.

Ήρθε το καλοκαίρι, ο καιρός ήταν ηλιόλουστος. Περίμενε ο καημένος την ημέρα που θα ερχόταν ο παππούς του να τον πάρει από αυτό το μέρος «Κόλαση», όπως το αποκαλούσε. Είχε κουραστεί, τα πόδια του δεν τον βαστούσαν, το σώμα του ήταν μελανιασμένο από τα πολλά χτυπήματα και πέθαινε την πείνας.

Ένα διαφορετικό τέλος

Ένα όμορφο κυριακάτικο πρωινό, στις τέσσερις Αυγούστου, ένας νεαρός κύριος χτύπησε το κουδούνι της πόρτας.

- Καλημέρα, θα ήθελα τον Βάνκα .
- Ποιος τον ζητά;, ρώτησε η κυρία του σπιτιού.
- Ονομάζομαι Άρντον και ήρθα να πάρω τον Βάνκα, για να τον παω στο καινούργιο του σπίτι.»

Η γυναίκα σοκαρίστηκε ενώ ο Βάνκας πέταξε από τη χαρά του και πήγε να ετοιμάσει τα ρούχα του.

- Δυστυχώς δεν μπορείτε να τον πάρετε, διότι είναι ιδιοκτησία μου, αφού έχει χάσει τους γονείς του.
- Ο Βάνκας πράγματι έχει χάσει τους γονείς του, αλλά υπάρχει ο παππούς του. Άλλωστε, και εγώ είμαι ένας μακρινός θείος του, αλλά δεν μπορούσα να τον κρατήσω μαζί μου, διότι βρισκόμουν σε άλλη χώρα.

Τέλος, η κυρία του σπιτιού άφησε τον Άρντον να περάσει και να πάρει μαζί του τον Βάνκα. Όταν έφτασαν στο χωριό, ο Βάνκας έτρεξε στην αγκαλιά του παππού του. Εκείνος του υποσχέθηκε πως δεν θα τον αφήσει ποτέ ξανά από κοντά του. Και έζησαν ευτυχισμένοι όλοι μαζί για πάντα.

ΤΕΛΟΣ

